

PJ
5129
S417
L39

א. שמרי: ל"ו שירים על ליור ציפרס

תרגם מכתב־יד בידיש א. שלונסקי

הציורים — יצחק פוליקביץ

נדפס באלף וחמש מאות טפסים

ת־ל־א־ב־ב, מנחם־א־ב תרצ"ט

דפוס קאופרטיבי „אחדות" תל־אביב

הגלופאות — בצינקוגרפיות המאוחדות

פרקים :

ז	חופים
יז	אהלים
כח	ימים
מג	קדע
נג	ליל קדחת
סא	ארמה
עא	באר
פג	רומזים ימים

על פני השלכת.
אל נבח הנגה
בדיו
ואימים.
אין ראשית לנתיב,
אין ראשית ואחרית לו.

הלוך ופסוע,
הלוך ופסוע,
עגור חרנוי הטללים הזרחים
על פני השדות הדווים-חרובים,
דמוע בנרות פלדה של מחרשת,
בנפש פועמת
באש הרוחשת. —
הלוך ופסוע, הלוך ופסוע
בכפף הנב,
וילד והוב-ראש יסתכל בשניו.

ואי מזה,
ממרחקי-הדרך הסתומים
לו ירמוז ימים.

ר ו מ ז י ם י מ י ם

ר
מדומים, דמדומים מאפסים.
אדם נפו, ודרכים נסערים.
ומי זה עולה בקהרים?
ומי זה עולה ומופיע?
אימה ותקנה חגורות של מתנים,
חלב בקרבו יפעם,
ויד לא תשקוט, לא תרגיע.

לבלוב מסגור של ירח בדחילו.
נושרים בוכבים בעגול הסגור.
בנמר נדמע חטים פה ובשילוי
בגלים ירנו בשדות אין-שעור:

ללכת.
ללכת.
ללכת. אין רגע;
לשאת טענם של לילות וימים

וכה שוררה — השרשרת:

שתי לרויה מי מבוע,

שין שמר!

רוי שאבי נא המים בזמר.

הה שורג אחים יקרים לי.

הה שורו את שיר השירים לי.

את זמר הבאר באדמת ושימון —

שאבו שאבו בששון!

ומד באחד השתרגו —

חוליות בשלחבת וסער.

זקן וגם נער —

וכה שוררו המחקנים:

באה הנקר! הבא את פניך פני אפל.

ורסן שנגד בתהום מנוכרת.

זה שיר מנחומין לספינות ולמים.

ושרב הנה.

וגדי עוד הוסיפו חמם הבתפנים של ליור.

חוליות בסתרחרת יספו התחולל.

בקריש נדי-ערה לוחט וצוהל.

ועל תדי חר אפרים

יום נפקד נתענן והפך

ליל.

בְּשׁוֹרָה! —

בְּחֻלִּיּוֹת מְרֻסָּנָה.

מִיָּנֶפֶת בְּשׁוֹב:

אֶל תֵּלָם.

אֶל עֵרֶשׁ.

אֶל רֶגֶב.

נִשְׁאֵת מְשׁוֹרָה בְּצַחֲלֹהֶלֶת —

מִצִּיץ אֶל שְׂבִלָה.

מִדְּשֵׁא אֶל נִיר;

וְקַחֵל אֲחִיּוֹת וְאֲחִים מֵאֲפָסִים

בְּלֶחֶט הָרֶגֶץ.

בְּנֶפֶשׁ שׁוֹצֶפֶת

בְּחֶמֶד יָעוֹם

וְיִשִּׁיר.

— נער רוטח!
את מל הבדקה נא הרעף על כל פה!
כבס השקיעה מראשי למד-יג.
דלנים הבא נא.
השדר בנוס הנה —
ושאב!

ויקם הפלא:
העמק נובע
אל הישא אל סלע.
אל ברח גווע.

יום נחשת ולחט.
אך גם משמים.
משאבת מזבחת.
מתחום את המים.

בזוי החמה שבלים התנחשלו
ומשך כל שביל כמו שחר יקר.

וצמאונם של כל העולמות —

אדם

ואילן

וכבש

ודשא —

מאה בשורה,

מאה בשורה

רעמו פה אחד בדבני סערה:

— חי!

קלוח המים הדם יכבם.

השמש שריון שלשולג ימם.

למד-נו שדרים נהרו המגדלה

שדות נתקפלו, נקמאו תחתיהם

והדריגו הרים מעלות-מעלות.

וסבא צחור —

קרח מפשיר, מקונן לספינות

לבו, מסגור

צעד על גבי מעלות

צעוד ועלות במזמור

וניחם את הנחם לאמור:

... וְיִזְכֹּר הַיּוֹם הַזֶּה בְּעֶמְקֵי הַר אֶפְרַיִם, —
יוֹם מִמָּשָׁח וְלִבָּן,
עָמְדוּ בְּמִשְׁקַלֹת כַּפּוֹת הַמֵּאֲזֵנוֹת, —
לִילָה יוֹם — גֵּרַח וְשֹׁמֵשׁ,
שָׁמַיִם וָאָרֶץ — וְרֵץ וְדָמָע
בָּנִים הָאֶחָד.
וּמִיָּם מִבְּאֵר שׁוֹקֵקוֹ, לֹא תִדְלוּ.

עֲדָרִים, עֲדָרִים בְּשָׂדוֹת וְשָׂרְבִי,
רוּחוֹת מִמִּדְבָּר אֵת צִמְחָם וְסָרְקוּ, —
עֲדָרִים בְּצִמָּא.
וְשָׂרְבוּ תַלְתָּלִים בְּסִגּוּלָה שֶׁל חֶמֶד,
וְחָלַל רוּעָה-נֶעֱר בְּרִחַב שָׂדֵי:
— יָאֵם לֹא עָבְשׁוּ — אִימָתִי — —

וַיְהִי מִתְמַשֵּׁחַ וְכִמְתָּה
אֶל עֵבֶר הַבְּאֵר הַנוֹבֵעֶת;
כָּל נַחַל דּוֹמֵעַ
כָּל שֹׁמֵשׁ שׁוֹקֵעֵת.
וַיֵּצֵא מוֹל שֹׁמֵשׁ הַבְּהִיק מֵאֲדָם, —
לְמַד-וְיֵי מִלְיוֹנֵי אָדָם
בָּדָם עָלֵי קִיטָל
וְלִיל עַל דְּגָלָם.
הוֹנִיכּוּ שִׁפְתוֹתֵיהֶם,
וַיִּזְכֹּר בְּסֹד.

תָּנָה :

בְּכִשִּׁים לַעֲלוֹת וּבְחָדוֹ בְּסֹד רָב,
בְּכִשִּׁים אוֹהָבִים עַל הָאֶבֶן לִשְׁכַּב,
הַקֶּשֶׁב אֶל חֵלִיל-הָרוּעִים וְלָנוֹחַ,
הַכִּי הַשָּׂרֵב עִם כָּל נֶשֶׁב הָרוּחַ.

אֵלֵי שֵׁעִ :

נִחְצֹב מִדְּרָגוֹת אֹז נִבְה־נִבְה,
וְכָל הַבְּכִשִּׁים יִשְׁלוּ וְיָבוֹאוּ.

לִיְהִי יִשְׁעָהּ.

הַטֶּף יַעֲצֻמוּ הַעֲיִנִּים בְּלֹאט
וְיִרְאוּ מִדְּרָגוֹת בְּחֹלוֹם.

בְּרַחֲב הַעֲמֻק — הַלְמוֹת הַחֹלוֹם,

וְאֵבָא וְאֵמָא לֵאמֹר יִצְוִנוּ.

מִבְּרֶק אֲוִיקִים וּמִשִּׁק נִחְשֵׁתִים.

כּוֹכְבֵי נְגוּחוֹת וְיִרְעוּ הַשָּׁמַיִם.

וְכָל הַנִּחְלִים יִפְכוּ וְיִרְגִּינוּ.

יְדִמִּימוּ הַטֶּף, וְהַקִּישִׁיבוּ אֹז חֲרָשׁ.

תּוֹשֵׁט לִשׁוֹנָם בְּצִמָּא וְנִשְׁתָּהּ.

וְלִיְהִי נִעִים לֶחֶם וְמֶרֶץ-שָׁל-עָרֶשׁ.

בְּמוֹהוּ לִילוֹת לֹא הַנְּעִימוּ עַד עֲתָהּ.

אֶלִי מִגְדֵּל הַטֶּף עוֹלָה לוֹ.
 מִשְׁאוֹן-צִלִּילִים שָׁדָה יְהוֹם.
 וְאַנְדָּה הַפֶּלֶא וְפֶלֶא:
 וּפֶדָ לוֹ גִּמְלָ מִנִּי תְּחוֹם.
 וְשִׁדּוֹת שְׂרָבִית כִּי יִאֲפִילוּ.
 וְאַף דָּקִישׁ עוֹד גִּדָּה, —
 הַטֶּף בְּמִנִּים שְׁחוּק וְצִהּלוֹ:
 לִבְדִּי מִנְחָל, לְכוֹס מִכְדָּה.
 לִבְדִּי מִנְחָל, לְכוֹס מִכְדָּה.
 עַד שִׁפְדָּה מִיָּמֶתָה, — וְהַחֲבָקָה
 בָּהּ יִרְקַע-שִׁיב, וּמִנִּי
 הֵם אֲנָדוֹת וְטוֹו בְּצוֹחָא:

א ו ר י :

הַעֲשֵׂב וְהַדָּל
 וְהַשִּׁיב בְּבִלִי הַדָּל
 אֲנִיבִים אֵל עַל
 עִם הַצֹּאן לַעֲתָ שָׂרָב,
 וּבָאוּ לְלַחֹךְ עֲשׂוֹבִים עֲמָדִי,
 בְּבִשׁ וְגָדִי.

א ל י ש ע :

עַד לֵב הַשִּׁמּוֹם הַעֲשֵׂב צוֹמֶמָה.
 וּבְרַח פּוֹרַח בְּלֵב הַזֶּרֶם.
 יֹאבְלוּ הַבְּכָשִׁים אֶת הַעֲשֵׂב כִּי טוֹב,
 וְרַק אֶת הַבְּרַח תְּלִילָה לְקִטּוֹף.

דממה בקומנה תצללת הלילה.
אתות האורות מחלון אל חלון.
ישפיל מושבו הרקיע מלמעלה.
התהום מעמקה תרן.

ישנה המגדל
וישנה.
ראשו חלודה
והתכול כנוליו.
החמר בורה הוא.
התכלת וורה הוא.
רוח פרוש יהום בחדו.
סלע מבהו יליל כנודו.
שירת הבראשית על סביבהו נודשת — —
שמים וארץ.
מים ודשא.
שמים וארץ.
מים ודשא.

בטבור שדמות החות,

מבינות ונקותים,

הסלם מצב גא-כח

ומרקיע שלש-רגלים.

ומסנרת מבצרת

אנדה בסד שרשרת.

בשתין של אדמה זה

כמו בסגורים נגנו הוא

המבוע הנורה,

בחדו, אל על מבקיע.

חד סלם על סף רקיע

מתלקם ומצב

צו:

עלי, באר! עלי, באר!

בלילה יריע צלצל השרשרת.

אתים ופלחי אדמתו הנקרת.

ושב אל ששב —

בתשומה:

— מה ?!

ושָׁקָה כֹּה אֶלְמָה.
ושָׁקָה בַּעַל-חַי בְּאִמָּה.
אֵיךְ תִּשָּׁר דּוֹמָה בֵּין מִדְבָּר וּבֵין יָם?
מֵאֲפֶק עַד אֲפֶק שְׁלֹחֶת כַּדָּם.
וְלֵק בְּלִשְׁוֹנוֹ וַיִּרְחַח
אֶת פְּנֵיהוּ חֲצִי-הַקֶּרֶם.

עֵמֶק חֲתָדָה
גַּם בְּצִמְרוֹ.
בְּדַחֲלוֹ תִפְדָּה
תִּפְלָתוֹ בְּאִמְרוֹ:

מִיָּם לְמַעַן שִׁדָּה —
מִיָּם לְמַעַן פָּרוּת —
מִיָּם לְמַעַן הִטָּף —

מים למשן יָדָה, כִּי נִכְבְּדָה הַשְׁחֵחַן.
מים למשן פָּרוּת, כִּי כָחַט וְצָדִיק הַשְׁחֵחַן.
מים למשן הָטָה, אֲטִיבִי הַצָּמָא בְּחִמְסִין. —

זו הַתְּפִלָּה מִנִּי עֵמֶק יוֹקֶדֶת —
מֵאֵז וּמִקֶּדֶם.
שְׂקִינָה בְּשׁוּדוֹת גְּחִלִּים תִּלְחֹט.
דָּמּוּ שָׁל הַדּוֹר מִפְּנֵה וְשׁוֹמֵת.
הַדֶּרֶךְ אֲדָמָה מִנִּי דָם.
יִלְמָה וְתַפְלֵל הָאָדָם? —
אֵךְ לִטֵּל וּמָטָה,
לְרוּחוֹת צָמְאוֹן,
לְשִׁכְּךָ רָעִבּוֹן,
לְכַבֵּם הַשְׁחֵחַן.

הָאֵימוֹת מִנִּי דוֹר וְעַד דוֹר —
בְּבִשְׁלֵג צָהוּר.

כִּסֵּי הַר אֶפְרַיִם מִנְגֵד מִזְרָחָה.
הִקְעִי חֲדִיקָהּ בְּגֶרֶם גִּבְהָ
וּמִזֵּי רָעִבִּים יַעֲפִילוּ בְּלִילָהּ
מִחֲרָשֶׁת לַחֲבוּעַ.

וְחֹל מִפְּאֵת זֶם, הָרָרִים שְׁצֻמָּאוֹ
הַלֹּחַד וּפְסוּעַ יִזְעִי עִם רוּחַ
עֲלָפִים מִצֻּמָּא בְּתַחֲנָה וּבְקִשׁוֹ
בְּאֵר שִׁיכְרוּהָ.

יְגִבִּיהַ מִגְדֵּל בְּטַבּוּר שְׂדוֹת-הַשִּׁטָּה.
אֲסוּר בְּזִיקוֹם אֶל חֲמָה בְּשָׁמוֹם.
נָרִיעַ שִׁירוֹ עַל פְּנֵי צָחִים הַעֲמָק:
«שֶׁלִּי, בְּאֵר-הַמַּיִם».

וּבֵת-קוֹל נִזְהָרַת עַל חוֹל וְשֶׁל סֶלַע.
וְאָדָם גֵּרִם מִחֹוִיר וְגֹעַ.
וּפְלֵד אֲתִים בְּתַחֲמוֹת וּפְעֻנָּה
חֲלוֹם מִשְׁנֵן הַנוֹכַח.

והוא עולה ממעל לקרובים.

הבן:

ידרסו הדושה

אל ואדם.

אבא ובן...

ימי אבוא ירחב.

ומי אבוא יגיד.

כי סוף לקמד-ונו

הקץ לגר-תמיד?

פולח ליזר ציפרס את הרי אפרים
והעולם כלו העל על צוארו.

בשמים תלחמנה להבות ממדריד
ובן רואה אמו
לגר הנזקל
בסמאטשע גאס.

חרישית התפקדה.
ועקות מני שלג.
אל כסא הכבוד
מתמר העשן.
הלב את הסנקטור
חשל בשלשלת:
כל אזיק — זיק.
כל חולקה — יה.

בראשית. — עוקר הרים
צוקים ופולג
ודם.
דם-אנוש שותת.

נימח האכל עוד בנפש מתעטפת.
אך בקר הבאר חומרת ושוצפת
מאכן אל חלום גבה
קול ורוח בד בבר.

הדרים ביקור עמוד השחר,
מבראשית.
רעש טרקטור.
אך השמש עוד נסתרת
חרישית.
ונגון נוֹגַה יבֵּה דם
במקדם.

אך הטרקטור פוסע, פוסע, פוסע.
כל צעד יוקד בלפיד,
כל צעד הולם בקול גם:

!הינך תחמה ברקסי חר-אפרים.

ושוב נודמנו למד-נו למנון
בהלוך מחשבים
של סגריר ושל רוח
וערכו הפלגם:
על גבעול
ותפוח.

נצאו כמו צאן רחלים למרעם —
סתם.

כי מי זה ירקב
ומי זה יאמר, —
כי סוף למד-נו
ואין עוד תפלה, וסלב לא יוחיל עוד.

קלילה!

ואל זקום היום,
ואל תבוא השת
וחי למד-נו —
עם בקר, ועם צאן,
ועם סר.

אדמת הקמטונים השבילי,
מוטות הגבירה האהילי!
מקדע, מקונות נרהיב
ויןדרם האביב.

דמדום של סוד עומם בדשא
ורוח ים צנה רוחשת.
ופס חמה בחתחתים
נשפך, נשפך עם גדיש חטים.

המשגל — אורו מפציע,
גל הננה ומרציע
תשוקות — בפקעת גולה.
המתיק השלם סוד תפלה.

ותיקך החמה ברקסי הר אפרים.

על תל חמר שומם עֲדָנָה
הַשְׁגָּלוֹת לרב תַּצְבָּאָה —
צווי גורל כל יֵאָחַר עוד:
שִׁדָּה קַמְשׁוֹנִים גָּדוֹר בְּגִדְרָתָה.

וְהֵם יָרְדוּ בְכֶבֶד טַעֲנִין.
בֶּלֶב — תוֹחֶלֶת בְּקֶר-בְּנִשָּׁן.
בְּשִׁין — לַחֲמ־אֵשׁ, — לְנִמּוֹת
שֶׁל גִּבְעֵי לֶבֶן יִרְעוֹת.

מִצֵּד בְּאֶרֶץ לֹא-נִצְעָדָתָה.
חֲצוֹת וּזְהָרֵת וְיוֹקֶדֶת.
זִי אֲשׁמוּרָה שְׁלִישִׁית מִשָּׁל
הַשָּׁעַר הַגָּנוּז וְגַל.

בְּבוֹשָׁה קְבֵרָה, תַּעֲלוּהָ.
מִבְּסוּף בָּצָה רִצִּי מִבוֹעַ.
בְּרִצִּי וּמְבוֹט, תַּשְׁבֵּלֶת בּוֹ.
יָשׁוּב מִצֵּד בְּרוּחַ עֹז.

של עֲבָעָיו — וְיוֹ סְגוּרִים הוּא.

עַל בְּתִנְתּוֹ — אֶבְקַת זָהָב.
רָצִי חֲמָה יִקְשׁוֹר בְּרַחֲמָיו
וּבְרַצּוֹעוֹת הֵן עַל יָדָיו.

כָּל הַדְּרָכִים הַלּוֹם יוֹבִילוּ
כָּל שֹׁחַר אֶהְלוּ יָעִיר.
הַיּוֹם יִדְמַע יִנְרַע בְּדַחֲלוֹ,
וַיְהִי גַם הוּא גִבְעוֹל בְּנִיר.

וְהוּא פּוֹשֵׁט יָדָיו קְדִימָה —
אֶל הַשְּׂדוֹת אֶל יְבוֹלָם:
גּוֹרֵל קָחֵנִי נָא וְשִׂמָּה
אוֹתִי סִפּוֹ שֶׁל הָעוֹלָם.

וּב בֶּקֶר-אוֹר. אוֹרוֹת יִנְחִילוּ
 וּפְנֵי אֶרְצִי — חֲמָה וְתַבֵּל.
 וּשְׂדוֹת שׁוּמְרוֹן תִּתְחַנֶּה וַפִּילוּ:
 בּוֹא, לִיָּוֶר צִיפְרָם, לַעֲמוֹל.

בּוֹא, אִישׁ הַדֶּרֶךְ הַזֶּה עֲמָה.
 קוֹל הַר-אַפְרִים — קוֹל סִינִי:
 בּוֹא, לִיָּוֶר צִיפְרָם, וְרַע בְּדַמְעָה,
 שָׂא אֶהֱלֶךְ וּבּוֹא אֵלַי.

וְיָם רַחוּק יִצְנַח צֶוֶח:
 בּוֹא עַד הַלֹּם, אִישׁ-אֲנִיּוֹת!
 שְׁאַלְתָּ לֶחֶם, חוּף מְנוּחָה —
 תְּרוֹשֶׁת-נָא שְׁחֹר מַעֲנִיּוֹת.

אֲדַמַּת חֹלּוֹת וְאַבֵּן רָנָה
 אֶל כַּף יָדָךְ בְּנִחְמָה.
 רַחֲבֵי מַדְבָּר — מִיָּם תִּרְנָה —
 תּוֹבְעִים מִחֲרָשֶׁת בְּצִמָּא.

רחלם דפֿקן. כל העולם חולם.
 קרועות שיניו, והוא חולם.
 והוא רואה חוצות-קרנה וסף.
 הם בוקנים בפופי הנב.
 ובלהט יצועו נקשיב אלי קולם
 של תינוקות צרודים, של ילד בעולם:
 — אם-אדמה, לך סחננו וקוינו
 תני לחם לשבֿעה ואל נא תרעיבנו.
 ואיוו המילה בכל נתיב ודרך,
 מסע ארך של פני ערים.
 מקהלת אינולידים, ועם כושלי-כרך:
 — אלים, דרסו רמח האברים.

ותכלות תפסענה — שבר עלי שבר, —
 מחשוף בלמות מול תבלת עד הרחק.
 וקובלנה תדמיע קול:
 הנבר! — נכסוף נכספנו עוד לילד-חיק!

לוא פעם עוד פרוש בנפים,
 הקשב ברוח קול כנור,
 בלבן ערש זון שינים
 בצחוק הילד הצחור.

ופלג מקאובו זורם בנחרות האדם.

הולכים בוֹשְׁלֵי בֶרֶךְ. —
דְּבִשֶׁת מוֹנֶעֶת.
וְרִנָּה פּוֹסֶעֶת.
בוֹשְׁלָה וְצוֹעֶדֶת, בוֹשְׁלָה וְצוֹנֶנֶת.
וְרוּחַ אֵל נִכַח פְּנֵיהֶם מְקוֹנֶנֶת.
הַמִּיל בִּיקֵב.
אֵת הַסּוּד מְנַחֵם:
הוֹלְכִים לְמַד-וְיָ
לְחַלֵּל אֵת הַשֵּׁם.

הֵן רַק טְבַלַת חֵינִין אֶחָת.
נִרְקוֹת וְדָם שֵׁנוּ תִלְהֹט.
וְאֵשׁ חוֹלִיּוֹת-חוֹלִיּוֹת רוֹחֶשֶׁת.
וְצִלִּיל הוֹוג, וְנִיד דְּבִשֶׁת.
הֵן הָלֶם דֶּפֶק הוּא נִמְחָר.
וְרֵב הַדֶּרֶךְ וְאַבְדָּר.
וּבְכִי כְנוּר עַל אֶבֶן-בֶּרֶךְ
מִבְּעַד לִירֵעוֹת רוֹשֶׁף.
קוֹל נְבִאִים מִקְדָּמַת דָּנָא.
(תִּיבַת הַרְדִּיּוֹ מְנַנֶּנֶה)
בַּת-קוֹל מוֹיֵנָה הִנֵּה-הִנֵּה:
רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ — —

שְׁתִּיק הַקּוֹל. הַדֶּרֶךְ אֶרְבָּה.
עַל מִקְאוּבֵי תֵּבֶל הַנֶּפֶשׁ מִבְּכָה.

הבט:

הנה ארצות בדמן התבוססנה.
אדם הוא הנוסל. —
אכל שבעתים אדם הוא הרגום.
שחורה היא הדרך. —
אכל שבעתים שחורים הנמים.
בי לחם איננו.
ואין אלהים.

הקול מחריש.

קדין שבעתים או צליל מצלות.
ברכי החלבים או כושלות שבעתים.
אפל מני אפל הוא להט הכביש.
ופוקעים כוכבים בשמים.

אני גלוי-עינים וקח ליוך ציפורם
את נאד דמעותיו הסמות.
מרמיל המקאוב השמשני.
וילך עמדם
בנתיבה שהשחירה מדם.

פורחות רצועות.

בלמים.

רציפים.

כבישי דרך.

שֶׁלֵּל נְהוּת מִסְמָא בְּמִחְוָה.
 עָרִים.
 רְחוֹבוֹת.
 מִנְדְּלִים.
 בָּוָה אֶחָד וְהָ בָּוָה אֶחָד וְהָ.
 וְהוּא עוֹד פּוֹסֵעַ
 מֵעוֹר אֶלִי עוֹר.
 מֵאֶרֶץ אֶל אֶרֶץ, —
 עָדִי יִפְגָּשֵׁם אִי-בָּוָה.

גְּמִלִים לְמַד-הָא גְּבֻנוֹת וְהַלְכוּ.
 שְׁלָחֵי אֹר חֲמָה עַל דְּבִשְׁתָּ.
 אָדָם יְקוֹד עַל שְׂפָתַיִם.
 תְּנוּעַ דְּבִשְׁתָּ.
 תְּלַחֲשָׁנָה שְׂפָתַיִם.
 וְצִלִּיל מְצִלּוֹת מִבּוֹנוֹ וְעָדִין.

וַיִּשְׁאַל:
 — גְּמִלִים לְמַד-הָא הָהָ אַחִים בְּצִמָּא לִי.
 הַגִּידוּ: לָאן?

וְהֵם יַעֲנוּהוּ:
 — שְׁאֵל נָא אַחֲנֵנוּ שְׁאֵל נָא אוֹתָנוּ.
 הֲלֹא מִשְׁכְּבֵר הַיָּמִים שׁוֹבְתָנוּ.
 הֲלֹא כְּבֵר הַשְּׁחִיר פֹּה הַשְּׁלָג.

ליל מקדחות. ליל גוף בוער.
 גוף בקדחתו כפלים שר.
 מצחו לוחט. עיניו סגורות.
 אלפי אשום עלי קירות.

סן רק טבלת חינוך אחת.
 נקות — שפור נוקב וחד.
 לא נים לא תיר מוביל הרוח
 גמל ענה נכסף לנות.
 ממרום הקר, ירוד וגלוש.
 ופיק-ברכוס, וקסף ראש.
 חמה שיקעה על צהור נבשית.
 תרמיל נושן שפך על רשא...

מעמק חלולת אפוף לחטט
 מעל שחקנו
 מעל גג ביתו
 גוילים לפניו עד אין קצה גלוי:
 חופים הם — וים הוא —
 עצים הם — וחול הוא —
 ואש מסנוורת רומז נמה רב.
 והוא שתום עינים, ושא פצמיו.

ל י ל ק ר ח ת

ח - פחד הוא - קול "מה" במשעולי התהו?
או גו הצמר של גופו והוא דואב?
לא שנת ולא השקט לנדר למד-ונו הוא.
הכוכבים - מפזר-שנים. כל שני - ואב.
חצי-גרם - אדם להב, ובצל הוא.
זה פלג מכאיביו בנדרות האדם.
אל מעין ירד - קול שפך בשום.
ואזן אל חליל - צלצל המי פרוש.
וחרדתו תרוץ - בעפר מאים.
אזנים תצלינה. שנים - אש ברות.
לא שנת ולא השקט לנדר למד-ונו הוא.
הוא נם. הוא מתלבט בין קדחות אין-ספור.
שיר ערש שרו לו גמלים כפולי-דבשת.
והרה ישלה. בפחד מכל בור.
אימה שלקרובו, היא במצללות רוחשת.
דין-דין. אימת-הדין בנשן-מאכלת.
נחרת הנשקמים ושמע מקצה עולם.
חרון ומרי-ללב בנותו דואבת.
ותרשמתו הנאה, הדמע יעצם.
ויפך אל נהרות יובל מסלע-אבן.

מה לילכם מלילות? הוא בערש מולדת.
חיק האם לראשו של הנינוק.
על ספי האפל הלילית מברקדת.
והדם בחטאו וחנוק.

השעות ישליכנו כאבן מקלע. —
השלכת מתחום אלי תחום.
וכל דלת מונפת. כל נפש ננעלת.
דרכים אכלות אלי סדום.

מה צדקנו בנפש. מה וכונו ברוח.
אך נחש את גופנו ישחית.
וזולל האדם בשר-מים בתפוח
והומד את סף הנצחית.

אחי ציפורם באלם סודות-אין-פענח.
אחיותיו בלבן הנעול. —
מי ושבור השנפוח שפגוע הקודם.
מי ושבור צמא לילות הנחול?

באה לילה. ופתח לטלליה השער.
ושבך הצמא שבדם. — —
כה ישיר גרירי ליור ציפורם שיר צער.
שירו של איוב באדם.

וְמַעֲוֹת לְיוֹרָה,
 אֵלֵי הַדְּמֵעוֹת שָׁלְשָׁנָה:
 הָרוּחַ בְּלִילָהּ — וְאִפְסָם תּוֹחֵלֶת.
 וְרִשְׁטָה בְּהַכּוֹס.
 וַיִּבְשֹׁת הַחֶדֶר.
 וַעֲדַת הַמַּנִּים עָמְדוּ מְלֵלִית:

— אֶתְהִי מֵאָה רַעִים אֲשֶׁר לִימֵי הַנֶּעַם.
 הַלִּילָה בָּקָר חֲתָם אֶת תְּהוֹמֵיכֶם, רַעִים.
 וּבְחֻצוֹת לֹא בָּא אָדָם לְנַחֲמֵנִי:
 לֹא רֵעַ.
 לֹא אִשָּׁה.
 לֹא אֱלֹהִים.

אֲחִי, הֵן עָמְכֶם עָבַרְתִּי שְׁבִיל יָמִים
 בְּחִלּוּמוֹת וּבְרָעָב — גּוֹרֵל אֶחָד גַּם יָחַד.
 קְוִיתִי, כִּי בִיתְכֶם יִהְיֶה לִּי חֵיק שֶׁל אִם
 בְּלִילָהּ בְּלִחְבֶּת הַקְּדוּשָׁתָהּ.

עֲבָשׂוּ פֹה אֶעֱמֹד
 גּוֹף עֲדִירִי מָאֵד,
 מֵאֵחַ וּמֵאֲחוֹת וְנוֹתָ, —
 אֵךְ קוֹץ מְדַח בְּדָשָׁא סָעְרוּ הָרוּחַ.

במִדְבַּר עֲדָרִים כִּצְמָא יִרְבְּצוּ הַיָּמִים לֵשֶׁת עֶרֶב
בְּפִשׁוּט לְשׁוֹנָם הַצְחִיחָה מִשָּׂרְבּוֹ שֶׁל חֲמִסִּין נִתְרִים,
אוֹלֵי חֶסֶד הָטַל יֶאֱצֵל בְּרַחֲמָיו הַגְּדוֹלִים שֶׁל הַלְּלוֹת,
וּבִרְכַּת עֲנֻת הַשְׁתַּפְּדִי וְהַמְלֵא שְׁקִתוֹת עֲדָרִים.

אֵךְ הָרִי רִבְסִיהֶם יִשְׁלַח בָּמוֹ סַפִּינְקִסִּים בְּאֶפֶל הַלֵּיל.
וְהַשֹּׁחַק נְחוּשׁ-בוֹכִים כָּבֵד הַקִּפִּיא מִבְטוֹ בְּרָמָה.
לֹא אֶגְלִי הַטְּלָלִים וּמִלְאוּ שְׁקִתוֹת עֲדָרִים שִׁצְמָאוּ,
לִיזֹר צִיפָרֶם הַיָּמָם וּמִלְאֵן בְּאֶגְלִי דְמִעְתּוֹ הַחֲמָה.

ממאנדה למאנדה, ככתוך ברא הנשר,
וצפרן וטן — אהבת ואבים,
ורוצה הוא לקרוע את לבן האהל,
לכבות בקרד את לבנות הזיוים.

אך אנשת צעדים מול לבנו של האהל,
על יקוד יריעות רוח קל ונשב,
והנה היא באה — שבלית ונשזפת —
ומגד שפתים עלי ענפיו.

זו אנשת צעדים מול לבנו של האהל,
היא באה, היא באה, חלומי הרוקן,
החלום שכלי, ושברו חרמשי הוא,
וקרום דשה, והאפל טוחן.

... מות הסמה. יחזקים בשלחבת.
רשנן ולוהט בם גופו השוור.
ורוחו היוקרת עולה ומהבגלת.
וועה ממשרת מללים ומזוב.

אך גישי קפאון וקרר הוא הלילה.
ולבנו של חיוו בנופתו רוער.
והרטט באפל. ובת-קול מן הרטט:
איזה ליוך שלי ערירי ובודד. —

בודד ברעב העמק וקודם.
בתוכו של מפוח בוכים גלעינים.
אווים לא-נהיי בעירקום ולחמי:
שוקקום, וועקים, מלינים.

רָם גְּלוּמָיו וּבְשִׁיל בְּלִילָה.
בְּשָׂרוֹ יִרְעַב וְלֹא יִפְשַׁע.
לִילֹת שָׂרִים אֶת שִׁיר הַנִּצָּח —
אֵשֶׁה.

וְהוּא צָחֹר. וּמִתּוֹם דָּמְיוֹ בּוֹ.
וְזִכּוֹתוֹ פּוֹעֶמֶת פְּנִימָה.
וְרַק אֶחָת תִּנְחַמְהוּ —
אִמָּא.

וְהוּא שׁוֹתֶה דְּמָעוֹת אֲנָרָה.
יִשְׁמַע בְּרוּחַ קוֹל הָמִי.
וְלֶחֶשׁ בְּכִי וְכִיָּא תִּלְלִי: —
בְּנִי.

...אבל וצלמית יסתררת.
 שניא-הויו בטלטולי השחור.
 מעל חדי גנים סמה עד תם בוערת.
 והגדר — רק היא ועקתו תגדור.
 במיחות נסתר. קול התנפחות רפה.
 ומי יקשיב? שלה ודשא.
 ורק שפה דובבת אל שפה:
 של איזה פשע?
 בדעוך הכוכבים, ירטטו שפתים.
 הנה צנח השמש ונצור.
 הוא מגנים יביא ורק דמעות עינים.
 בצביונם — שהצהיבום בצות.

תכלול בצא — ורח מקרכם.
 עלי אתים יבהיק ויתלנה.
 שחוחים כמוהו יפסעו דומם.
 ואתריהם — חליל-רועים דנה.
 ליל סומא. גימוס בבצה משוטט.
 חליל-רועים דני נדמיע תמרורים.
 בקל לבב סנה-חוח מלהט.
 ובין רעים נפרידו יסורים.
 ומומת תחלואים של יתושי צלמות.
 וריס הנסמין בריס דם.
 והבדירות פוצעת ונוקבת.
 ודם יזוב, עד שחר מאדם.

 מיד אלי ונעים עם ששורה גימט
 ולבן הדממה משמית ורקה.
 עד לך-לך נחום מן המדבר הרום.
 ובדממה נחרוק השער — ויונה.

ידום עוד יושטו אל אילנות מנה.
 משל תלי חמר עוד הסמה חוגגת —
 אף שצף יין הסתו קבר מלבד גולש.
 ידו המושטה תחוש בונה ולהט.
 קללה על שפותתיו. בתנת מקרשת. —
 שיקשה תלק גופו בקדחות ואש.

לא ניצ גריסה. לא בת-קולה נוחמת.
 לא לטף בך... — צנה. ובסופים. וחמד.
 אכוב... מפזר פרגים בנפש ודרדר.
 אחות בכוכבים הקרע יחל עוד.
 חבות על בדידתו באפדיון הסבלת...
 אך אפר... אפר... אין מדליק הגר...

עני דסדמישה תדליק גר-שעשה — —
הסוף, הסוף ללמד-נו, הסוף לגר-תמיד הוא.
ממי לתבוע עוד, — תידו!
יהוא דמע, בדרך שסבו לפני תיבה דמע או:
"הני הנני ממשש". — —

ושער אחרון נעול.
מחר עוד נזכר הקדים שבשבתם.
בת-לכם עוד אחת או הקרע מאהל,
פנים ונזכר או ריק ובטלה.

למינים נשני לתוך הלילה,
ונגדעי ברושים מגוע מצבתם, —
יהוא אתם.

עוד מעולם כה לא יקדה שקיעה כנר־תנים.
עוד מעולם כה לא עמד כפֿרֿך חפֿנים.

הנא באילנות השיר חֶמֶד פֿרחו
וקול-דָּבָרִים, אֶבֶר יָגֵב,
מִחֵן אֶת לִבּוֹ:
— הִיא לִיָּר, אֵל הוֹסִיף לְבוֹא.
סֶפֶן הַבְּחֹל אֶת נֶטֶף הַדְּמָעָה
עִם זֶהר הַחֶמֶה.

הפֿעִמּוֹן בֵּין הַגְּדֵרוֹת הַשָּׁמַיִם קוֹל לְחַבּוֹנֵי,
גַּם הַחֲמוֹר נָעָה אֵלָיו וְהִתְנַפֵּחַ: בָּאָה!
וְשִׁרְשָׁרְתִּי הַשְׂמַקְשָׁקָה רַבּוֹת וְתַמְרוֹרִים.
וְהוּא רִכּוֹב עָלָיו, עִם סֵל וְהַרְוִים,
בְּסֶמֶן וּבִשְׁחֹר יָקָרוֹ שׁוֹלֵי דָקִיָּה,
וְהוּא בְּעֶלְטָה הַתַּמִּים וְהַפְּנִיָּה:
לֵאן?

וְהַגְּנוּד רֹאשׁוֹ הַמָּרְכָן
וּפָרַע בְּלוּרֵיתוֹ בְּרוּחַ נִדְבָלָל
בְּעֵשֶׂב שִׁקְמָל.
וְלֹא הָשִׁיב אָדָם עַל תַּמִּיתוֹ: לֵאן?

וְכָל בְּרוּשׁ, הוּא רוֹאֶה, יִגְדֵּעַ
מִי רוּחַ מְדַבֵּר, רוּחַ פֹּגַע;
וּבְכִי יִמְמוֹת הוּא שׁוֹמֵעַ
וּבְכִי שְׁבוּעוֹת בְּכִי-יִנֵּעַ.

וְלִילוֹת בְּנִסָּן בִּי יִצְנֶוּ
אֶת דֶּרֶכְךָ, מִשְׁרָב מִתְמוּנָה,
בְּחוֹלִין לְבִיתָם יִצְנֶנּוּ
אֹי יוֹד-אֶלֶף צִלְלִים קְרוּעֵי-בְּגָד.

לַחֲנִים אֹי הַנֶּפֶשׁ נִסְעָרָה,
לְמִירוֹת, סָבָא וְיָל שָׁר לִילָד.
אֹי לָדָם שָׁם הַלִּיל אֶת הָאָדָר,
וְהַפֶּךְ לְבָשָׁר אֶת הַפֶּלֶר.

וְשִׁעָה כֹּה אַחֲרֵי אַחֲרֵי
בְּשׁוּלֵי פְּרֻסִים גֶּדֶר-חוּם.
עַל חוּל, בְּלִשְׁוֹנֵם הַמִּתְחַרֵּת.
יִיד-אֶלֶף שְׂרֻבִים וְאֵין-בֶּסֶת.

יָשִׁי נְחֻשֶׁת בְּלִשְׁוֹנֵם הַמִּתְחַרֵּת.
וְלִגְוֹ הַמִּתְחַרֵּת מִסְפָּרִים.
אֶל בְּאֵר הַמִּתְחַרֵּת גֶּדֶר עֵמֶק
שִׁקְעוֹ בְּגִיטָא הַמִּתְחַרֵּת.

וְשִׁנּוּ הַמִּתְחַרֵּת, שִׁנּוּמֵי
מִתְחַרֵּת וְחִמָּה אֵין וְכִי
כָּל אֵילָן שִׁנּוּשֵׁי וְשִׁנּוּשֵׁי הוּא
בְּשׁוּלֵי הַמִּתְחַרֵּת, שִׁנּוּשֵׁי הַמִּתְחַרֵּת.

אֶקֶן הַמִּתְחַרֵּת עַל כָּל בְּדִחִיל,
וְכָל עֵץ בְּהַמִּתְחַרֵּת וְכִי.
אֵת רֹאשׁוֹ אֵלֵי שְׂרֻבִים מִסְפָּרִים הוּא
וְקוֹלוֹ קוֹל שִׁנּוּשֵׁי הוּא שִׁנּוּשֵׁי.

הוּא רוֹאֵה: הַמִּתְחַרֵּת כֹּה וְכִי.
וְהַמִּתְחַרֵּת הַמִּתְחַרֵּת לְשִׁנּוּשֵׁי.
בְּשִׁנּוּשֵׁי הַמִּתְחַרֵּת כִּי גֶדֶר הוּא
וְ שִׁנּוּשֵׁי יוֹמָטוּבוֹת כֹּה רוֹשֶׁת.

לך ישוב הבקרים פשטם ופשמו
ואור שחריות מחריש ואלם הוא.
סובב לו, הולך לו גלגל מפרול.
עוד אחר, היוד-בית, בפרדם —
לא אל,
לא גואל...

יוזע עקרב השעון,
ורחב לתלם הסמך.
למד-יו קמו צאן
שגנווה עד עמק.

ושער גיפו ברים וחום
ורוח סושה פו ראשו תדבלל:
אל תוך אביבו הוא צונח צונח,
הלוך והשפל,
הלוך והשפל.

גם בין-השמשות את דרכי ישרך
זה ליור הביתה — מנן ומען הוא.
"שוב-טוב!" —

לקסוני האבק וברך,
"שבת מברך!"
— לעצום שהנצו.

ובמוצאי הימים,
עת שן פרוגי שחור-הלחם לועסת,
שפתים כלולה ישירו
שיר חסד.

יְשׁוּנָם, עוֹד יְשׁוּנָם גַּם יָמִים שְׂבָאֵלָה
עַתָּה נִשְׁפָּךְ הַזֶּהֱבֵי אֶל יָדִים כְּפֹלֵא.
וּבְעֲצָמוֹת וְנִקְרָק וְלִחְלַח
הַדָּם בְּקִלּוֹת-הַמָּעַד וְפָךְ.
מִתַּחַת לְשִׁמְשׁ, מִתַּחַת לְשׁוֹט
וְעַה כְּמוֹ נֵיִן שׁוֹתֶתֶת שְׁתוֹת.

וְהָיוּ לְאַחַד הָאָדָם וְהָיוּ.
וְלָכֵה גְרִינָה" בְּרִינָן וְרִינָן
כְּצֵד לֵאמֹר בְּיָמִים שְׂבָאֵלָה
בֵּין יָרֵק וְתִבְלָה.

וְטוֹב אִם לִלְבֵּת בְּדָה.
וּכְמִשְׁךְ הַזֶּדֶע פַּח-וְכָל בִּידָה.
עַל אֲדָם הַחֲמִידָה לְזֶדֶע מְלֹא חֶפֶן
קִמַּח הַזֶּבֶל, סִלַּת הַלֶּבֶן.
צֵעוֹד וְשִׁקוֹעַ.
צֵעוֹד וְזֶדֶע.
וְנִשְׁם תִּפְרִיחָה.
וְלֶבֶן מִרְגוֹעַ.
רוּחוֹת תִּלְוִשְׁנָה.
וְשִׁמְשׁ אוֹפָה —
רָגְבִים בְּחִלּוֹת וְזֶרְחוֹ בִּיפְעָה.

עצים התפרחת ורבינו ורבינו
 עדי סגרים מיל עינים ולבני
 בחרים מני בסקת ראשים.
 נוסעת פוסעת דמטה שלשחת.
 בסקת וצחר.
 בסקת וצחר.
 ופג ורבינו
 בחרים וראשים.
 וגעים ואינו
 תנחומי לחשים:
 — יש תנמול, יש שקר
 למחר.

שתקנים עניים שיהקתם יגמיקו.
 ראשים יחלמו על גבי מעדרים.
 עד אצו מורי-השעות והרחיקו.
 ובכר ולולי העצים יגניקו
 פרוטה של נחשת אלהים אדירים.

בעביו של פחדם העמק-העמק
 מפתלים בירקות הפתלתלת.
 מצלים בעבי התצללת.
 יפפו יוד-אלף גופים, עירמים למחצה.
 החמה שפודיה לזן מלקסנת.
 ושופדים שפודים נחשתם המלקנת
 משכם אל ברך, מרגל אל יד.
 מבקר עד ערב הלחט ייקר.
 ורוח מים לרגעים מצננת.

בלטה חנון רוח-ים מלטפת.
 צחור התפרחת כמטר נדבות.
 נטפים-נטפים חוזה מנטפת.
 בלאט יאושו אילנות.

יקשיבו גופים מלטפי רוח-ים:
 ארשה
 וניין
 אי-משם.

צפרירים בין עצי השטים.
 רחש-לחש.
 ודמי.
 (קול אי-מי?)

רוח מים.

אָנא, חַנִּי נָא אֶתְּ —

לוא אֶךְ נֶפֶשׁ מֵעַט.

בְּקֶרֶךְ בְּשָׁרְנוּ אָדָם מִנִּי לַחַט.

בְּקֶרֶךְ הַבְּתִנָּת הַיָּטִב מְיוֹשֶׁת.

וְנִדְיֵנו עַד מָה הָעוֹנֵנוּ...

חֲנִינֵנו, חֲרוֹחַ, חֲנִינֵנו!

נָא הַבִּינִי חֲלָחַט.

לוא אֶךְ נֶפֶשׁ מֵעַט.

לוא אֶךְ רִנֵּעַ.

אֶךְ רִנֵּעַ בְּלִבֶּךָ.

עַל רִנֵּעַ שֶׁל נֶפֶשׁ — תַּפְלַת חַיִּיד-אֶלֶת, —

בַּה אֵילָן בְּדַרְכִּים מִנִּי חֶרֶב נֶחֱרַ.

וְפָלַל לוֹ:

עַל טַל וּמָטָר.

שירת הגורלות על תלם לא נדמה.
 ולחט השמים,
 ורשט הכרושים,
 ונחם מני ים, ובכי ספינות אי-שמה.
 וקול המתגלגל מעבר הנמים
 דרכים צנופי שלגים ממרחקים יהומ.
 ועל כבישים ישירו למד-הא:
 וזה נשם הדמעות,
 וישיר מזמור תהלים הוא:
 — מן המצר קראתי;
 עין, אדם!
 הקשב נא ואגור
 בת-לחם — נג — ואור.

יקשיבו ימים,
 ונחפיו המעדרים, מה יחפיו.
 ובת-קול מהדרת ונעורה:
 — למד-הא, למד-הא
 אמונים עלי אמן הוינו ונחא,
 נמשוך בעלים,
 נאגורה.

נדכה — יום יום
 מתחת ללחט רקיע אדם,
 וברק לרנעים אילנות בנרקם וישחקו,
 וברק לרנעים רקיעים בתבלתם ונשקו — —

ואת ראשו ישפיל מרחי.
כל אצבע משחיתה צפרן נוי וזכאי.
ומעדר ננעץ —
מרתים צדע ולבב.
ומקרבו קול ועקה חגים
ופרין.

אך יחרישוהו אילנות בהמונם כי רב —
ישיקו הטרפים.
יחריקו ענפים.
שמים אדמים ישאו חמסין של זב.
שבעת רוחות הפרא ידרו.
תמרות אבק סתרתת ירקרו. —
והוא יכר עם כל אילן שבפרדם.

חוחי עצי לימון לטשו אל מול פניו.
ושן אל שן נקנה.
ענה אלי ענה.
ועקם אקרים וכפר ערפים
בגיר אחד, בסך
במוהו נשתרגו בחרולי הסכך
עוד עשרה אחים בסך מקנפים.

אחד עשר אתים.
אחר עשר ראשים. —

! הוא אתם.
ושנא אור על חמורו יסוע.
ובהק מעדר על בתנת מועת.
צורבת את ערפו השמש מרקיע.
שקדים חומים תקלה על כפותיו בלהט.

ויום ניסן.
יום מלבלב, מפריח.
תפחין ויבלות יגצו על כפום.
גרים לציצים ולבשר גרים.
כל נקודה — אף פרח ויו הוא.
פסת היר — פסת שמים.
שהקביבו.

בוקבי הבלות והתפחין.
ושד מאד.
עד קרח המוחין
יצרוב בסוף בנפש פנימה:
גיר לבן חרות כמו ידיו.
נקד באדם-לב אגרת המקתב
לנקירה מבל.
אי-שם, לאמא.

הלב, היר —
על גוע מסקם, על צנן מפלר.

כבי-שמש ירדצו של דשא כשמים.
וממולם פרדם צעיר ומתפרח;
ורזון האצבעות שלי מנעול וברית
בבכי אלפי דרכים בוכה ומתנפח.

— פתחי, פתחי, כי אן, כי אנה זה נבואה
ברשבון ידינו הקוות? חנינו!
כי אנה, כי לאן, באין אוסף גנוג,
אם, ארץ הסמך, גם את לא תאספינו?

אך שמי הלהקה חרשים ולא ישמעו,
ואל-מדבר זקן ישן בעצלתים,
ומה לו וזקות, מעבר ים כי באו,
ובכי העדרים בתלאובות אין-מים?

בני שקדה —
לא ימלטם מלאך מן הקישי.
שלהבת נחושא שלי בתפיו פרתים.
היום, בלתי קרואים, הם את דרכם יבקיעו,
בכפיהם פצועות יסירו את הקרית.

מִרְחָצִים מְבַל הַקְרָנָטִינוֹת.
רַעֲבִים לֶחֶם יִלְמְשִׁית.
לְחֶלֶם פֶּשֶׁמוֹן עִם שֹׁחַר יֶאֱזִינוּ.
שָׂרוֹף בְּזִיו-חֶמָּה תִּנְעַל שְׁהַקְשִׁית.

הַיּוֹם יִלְכוּ הַלּוֹף בְּנֵי סַנּוּפִין אֶל שֹׁעַר
הַזֹּהַר נִטְבִּי דָמָם שְׁלִי גִוְלִים הַשְׁחִימוּ.
הַיּוֹם יִשְׁתַּחֲוּוּ בְנֵי הַשְּׁנָקִים בְּצַעַר.
יִדְלִיקוּ הַנְּרוֹת בְּאֶבֶל וּבְרַחֲמֵמוּ.

שִׁבְעָה יָמִים — גֵּרוֹת בְּנִחְשָׁת הַנְּבִרְשָׁת —
מֵאֵת הַבְּחוּרִים צְרוּבֵי-חֶמָּה יִדְלִיקוּ.
וְהוּא, בֶּן-הַנְּקֻנִּים לַדּוֹר וְלַמּוֹרֶשֶׁת.
יִרְעִיף שִׁמְנוֹ מִפְּצַע שְׁעֵתִיק הוּא.

שִׁמְנוֹ דִּשָּׁן מֵאֵד, מְנוּסָל הוּא קוֹלֵת.
מוֹרֶשֶׁת סָבָא וַיֵּל לְלִיזָר בְּמוֹלָדָת.
הוּא עַל גְּבֵי חֲמוֹר נוֹסֵעַ אֶל מִזְבֵּחַ.
אֶל שֹׁעַר הַחֶמָּה, אֶל עֲקֵדָה יוֹקֵדָת.

אֵךְ מִי עוֹד, מִי הַיּוֹם מְנוּבּוֹל עֲלִיוֹן גִּיט
הַקְּהוֹת אֵת הַחֶמָּה בְּלֶהֱב מֵאֲבָלָת.
אִם כָּל הַשְּׁעָרִים פֹּה מוֹנְפִים עַל בְּרִית
וּבִינְךָ קַמְשׁוֹנִים פֹּה נְעוּלָה כָּל דָּלָת.

רמים — ארחות-גמלים אשר עיפו מנסות,
 ולחם השחור של נב, —
 לא ורב אופיר.
 יומם על פני שדות פוסע הוא פסע,
 יחלום חלום נדאב,
 המאדים-מבכיר.

וכמו שני משור כל מענית נושכת.
 לא טל הוא ממרום,
 רק גשם נחושה...
 בשקם טעמות טעבות לאה נחבת.
 נמות עיני חלום
 על אדמה טרושה.

וְאֶשְׁרֵיהֶוּ וּמָה טוֹב לוֹ
עִם הַחֲדִיוּטוֹת מְרִיטָן,
לְמַד-וְיוֹ מִתְמוּל שְׁלֹשׁוֹם,
בְּחוּרִים — וְהֵב, פִּלְדָּה,
שֶׁמֶשׁ לְשָׁמִי וְלִשׁוֹם,
שֶׁחֶר-חֶלֶד בְּנֶדֶם.

וְיוֹסֵף-חַיִּים
לֵב בֶּר-נוֹרָא
אֲמָלִים חֲדִים מִצּוֹר הוּא
בְּכֶשֶׁרוֹ יִנְעֵן דּוֹאֵב —
גּוֹרְלוֹת,
אֶמֶת
וּבָאֵב.

וְזֶה חֶבֶל בְּמִבּוֹא בְּרָמְלָה,
כָּל הוֹנֵו וְכָל נִכְסֵו:
שִׁיר מִזְמוֹר וּפֶת בְּמֶלֶח,
וְיָמִים קָשִׁים מִנְשׂוֹא.

השלחן
והמטה.
בחלל אור התא
צקון-תפלה תלוי אלם.
מהר דמע שלאם.

אדם אור של עשיות.
קרן נגה דק, דק.
נר השחר לבראשית.
נר העני והדחם.

בארון — ספרים על לוח.
בית מפות.
המחרשת מחשלת.
והבסוף אש מבטור.
ואשריהו ומה טוב לו
בשורות דברי השיר.

ומעבר ים מנגר.
אי רקסי חולות ינומג.
דמות מדגור המשלגת
זה שכנו של נתן גיומן —
קול קרוב:
רשרוש מקאוב.
דני בפעמי גואל הוא.

וְבִאֲחֵל הוּא קִבֵּעַ לוֹ
תָּא וְשִׁמְשׁוֹת שֶׁל מַעֲלָה —
וְשִׁינוּ יִרְדָּה דְמַעָה.

וְהוּא לִיָּד צִיָּדִים שִׁמּוֹ
בֵּין בְּרוּשִׁים אֶךְ בְּרוּשׁ בְּרוּת,
בַּק אֵילָן בֵּין אֵילָנוֹת,
וּמִנְבִּישׁ דָּם יָקוֹד,
וּמִלֵּב בָּלֵם שְׂכוֹת.

אֲחֵל שַׁח בֵּין אֲחֵלִים הוּא,
אֲחֵרוֹן הוּא וְאֲחֹר,
וְלָדוֹ לָבֵן מִלְכָּן —
בְּבוֹאָה שֶׁל לָבֵן בְּפוֹר.

וּמִנְגֵד אֲחֵלוֹ
מִקָּפֵל עוֹלָם בָּלוֹ,
טִוְדָה-בְּצוֹת רִחֵב-גְּדִים,
אֲקִלִּיבָטִים חֲדָשׁ-יָעַר,
וְאֵל נִבַּח פְּנֵי שָׁמַיִם
לְרִוְחָה פְּרוּץ הַשָּׁעַר.
וּבִאֲחֵל נוֹעָדוֹ
הוּא וְשִׁתִּיקָתוֹ — טָנְדוֹ.

שֶׁל סְבִיבוֹ עוֹד זֹאת — חֶבֶל
יוֹמָטוֹב, יוֹמָטוֹב שְׂבָחוֹל:

וְהוּא, לְיוֹר צִיפָּרִם שָׁמַיִם,
רַק אַחֵר מִבְּנֵי הָעוֹר,
רַק וְבָעוֹל הוּא בְּשִׁדְמָה,
הָעוֹמֵם עוֹלָם-אֵימָה, —
עַתָּה נִחְשָׁלֶת מְזֻזָּה הוּא.

וְכִמּוֹהוּ עוֹד מֵאֵה הֵם — בְּרִית אֲחִים וְאַחִיוֹת
בְּתִלְאוֹת וּבִפְלָאוֹת.

כִּי הָלוֹם, בְּמִבּוֹא בְּרִמְלָה,
זֶה הַיּוֹם קָרִיָּאָה קוֹרָא לוֹ:
כֵּן! —

קוֹל אֲחִים הוּא עַז וְרֵם,
קוֹל קוֹרָא מִפֶּה לְשֵׁם.

שְׁלֹשִׁים אֲחֵל, אֹרֶךְ בְּמַעַל-
מִפְּרָשִׁים בּוֹחֵר צָחוֹר,
מִנִּי קֶפּוֹר,
מִשְׁלֵג צֶחֶר,

בָּאוּ הִנֵּה, בּוֹא וְשׁוּט,
אֵל הָאֹרֶךְ, אֵל אֹרֶךְ הַשְּׁחֵר, אֵל הַשְּׁחֵר הַכְּשׁוּט,
בְּמִשְׁטַח רָאִי קִבְּרָה, בְּחִשְׁבֶּרֶת שֶׁנֶּן מוֹסְקִימִין,
הֵם הַחֲלִיפּוֹת, הֵם הַסְּבִיתוֹ:
אֵהָלִם —
בְּמִקּוֹם עוֹלָם.

הם צמדו אל מול פני:
נשם-מית ונב.
על ארץ-ארץ רואה הוא.
מבציתו יתפצלה
ושקה אסת לאמור:
יבש! יבש!
לא קמסו את הקבור.

והוא הולך.
כה לבן לבן בקו הוא
ורקליו בשרב סתה:
ודורי-דורות בלב:
ליצה.
מן שימיה גלגל!
לך לך —

והוא הולך...
אךמת סמרה משרבת.
ושיחי קמשון וחום.
בסופים באש שלחבת
ילבבו בגוף אין-בת.

זָבֵן, מוֹרֶשֶׁת —
וְלֹא קָרַע.

זֶה הַיּוֹם כֹּה מֵאֲבִיב, —
וְאֵיךְ יִתִּיק שְׁצֵמוֹ מִחֶרֶף?
עוֹד סָבוּ עוֹמֵד שַׁח-עֶרֶף,
עוֹד הִדְמַע לֵאבִיב, —
וְרוּשֵׁי שְׁנֵיהֶם אוֹתוֹ עוֹד יִתְבַּקֵּוּ,
פָּנֵי שְׁנֵיהֶם קְמוּטוֹת מִנֶּגֶד עוֹד יִכְבוּ,
וְשִׁפְתֵיהֶם עֲדָנָה תִּתְנַפֵּחַ:
הִנֵּה, אֵל תִּשְׁכַּח נָא, אֵל תִּשְׁכַּח נָא.

אֵיךְ לִשְׁכּוֹחַ?
אֵיךְ לִקְרוֹשׁ? —
עוֹד יִזְוֹבוּ דְמֵי הַשֵּׁלֶג
מִן הַרְגֵל הַכּוֹשֵׁלֶת,
לְמַד-הָא הוֹלָכִים אַחֲרָיו
מִלִּשְׁמֵר הַמְּזוּקָב,
כָּל זָקֵן עֶקֶב מִדָּם,
חִלְחָלָה שְׁתֵּה יָדָם.

אֲדַמַת חֶמֶד יָלוּשׁ וְלַחֲמָה יִשָּׂא תְּבִלּוֹת. —
כָּל עֲצֻמוֹתָיו תִּאֲמְרָנָה:
לַעֲשׂוֹת!

בְּצִלְלֵי בְּרוּשִׁים הוּא צִעְדֵּיו רוֹשֵׁם:
מוֹשֶׁךְ בְּעַל גּוֹרֵל, אִישׁ אֶלְמוּנֵי אֵין-שֵׁם.
בְּהִמֵּי הַדָּם עַל עֶרְפָּה צַח כְּצִמָּה.
הַשְּׂאֵר בְּעִסְתּוֹ פֹּה יִכָּצֵק עַד גְּמֵר,
הַשִּׁמֶשׁ בְּחֻמָּה עַד כְּרִכְמוֹ תִּאֲבָנוּ.
בְּבָר מַצְלֹת בְּשִׁיעַר תְּצַלִּינָה, —
וְהַ תִּנְחַתּוֹם מְרִיעַ אֶת הַצֹּ:
בּוֹא, בֶּן הַחֶרֶף וְהַסֶּהָו!
הַגּוֹרְלוֹת הִנֵּה קָרְאוּךָ,
יְדֵי הַחֲמֻסִּינִים בְּלוּשׁ יְלוּשׁוּךָ
עַד גְּמֻלָּךְ בְּשִׁל גַּם מוֹכֵן, —
וּמֵאֵת אֲחִים בְּיוֹעַ וְרַעוּת
פֹּה יִשְׁרְכוּ אֶת הַשְּׁלֶחֶן.

הַיּוֹם עַל יָצִיעוֹ יִקְשִׁיב בְּהִתְעַנְּפוֹ
מַצָּנוֹת הַגּוֹרְלוֹת, וּזְעֻמַּת וְחוֹלָשָׁת:
עוֹלָם —
עוֹלָם חֲדָשׁ לְלוּשׁ מִנִּי גּוֹפּוֹ
וְגַם אֲחִים מֵאֵה אֶת לָמַד-וְּוֹ לְרִשְׁתָּהּ.

וְהִנֵּה גִלְדֵי הַלֹּדֶז, הֵנָּה הוּא לִיָּזֵר צִיפָרֶם,
הַשָּׂאֵר בְּעֶסְתּוֹ עוֹד יֵאָדִיר תָּסוּ,
וְאֵבִיבּוֹ שְׂשָׁרִים אוֹתוֹ בְּכֶן יִצִּיבּוּ,
וְהוּא נוֹטֵל אֶת שְׂפָע וְהֵב נִכְסוֹ
לְהַמְיָרְנוּ בְּיָמִים,
וְיָמִים קָשִׁים מִנְשׂוּאָה.

וּבִשְׁנֵית נִתְקַן וְהַ טְבוּרוֹ בְּחֶלֶד,
מֵאֵבִיבּוֹ שְׂשָׁרִים,
מִלְכָּן מִן־חִלּוֹת,
הַקֶּץ הוּא לְשָׁלִיִּים שְׂהֵאֲדִימוֹ,
רוּחוֹת הַכְּפוּר נָשְׁבוּ, עֵתָה יִדְמִימוּ,
וְהַמְצָלוֹת נִצְטַלְצְלוּ, עֵתָה יִחְרִישׁוּ —
עִם בַּחוּרִים מֵאָה הֵנָּה יֵאָמֵר „קְדִישׁ” הוּא.

הֵנָּה גִלְדֵי הַלֹּדֶז וְהַ לִיָּזֵר צִיפָרֶם שָׁמוּ, —
רָחֵב עֲלֵיו שְׂכֵמוֹ,
רִגְלָיו שְׂטוּחוֹת-הַצֶּעֶד,
כֶּסֶל שְׂכָנָיו — פֶּת-לֶחֶם מְבַצֵּעַת,
וְהוּא חוֹרֶת אֶת פְּעָמָיו,
וְהוּא מַצֵּל אֶת שִׁיר יָמָיו
עַל יְרִיעַת הַחוּל הַמְשִׁתְּרַעַת.

הַיּוֹם הוּא יִחְרִישׁ, אֵף יִקְלָל שָׁמַיִם,
לֹא עוֹד יִתֵּן, בֶּן הַדּוֹרוֹת, הַנּוֹמָה לַעֲפָעָפִים.

וְיִבְכְּ אֶחָד עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִמְעָתוֹ

הַבַּיִת וְהָאֵהָ:

הִנֵּה הֵם צוֹעְדִים בְּאֵין תְּבִלָּה וְאֵל —
צָחִי-צָמָא דִּי-כָּל בֵּית-יִשְׂרָאֵל.
עֲדֵי הַעֲצָמוֹת גּוֹזֵז צִמְרָם בְּתַעֲרָה.

רָאִם:

מִסְתַּעְרִים עַל כָּל מָבֹוא וְשֹׁעַר
(כָּל כֹּהַ עוֹדוֹ פָּעוּר מִיבִשְׁתַּת עֵינֹת)
הָרוֹם הַבְּלָמוֹם,
כְּלוֹשׁ הַתַּחֲנוֹת,
נִתְּוֵן גְּדָרֵי שְׁעָקִים, נִשְׁמִי בִּנְקָרָה.

וְרָאִם:

בְּצִעְדָם, גְּמִלִים בְּצִלְעֵי הָרָה,
בְּטַעֲנֵן דְּבִשּׁוֹת יִלְכוּ בְּכָלִי רִגּוֹן,
וּבִינֹתָם אֶחָד —
גְּלָגוּל הוּא שֶׁל גִּגּוֹן,
רוֹאֶה וְלֹא נִרְאָה, פּוֹרֵשׁ בְּאַלְכֶסוֹן —
שְׁנֵנֵת הַתּוֹקָה תוֹךְ מַצְהָלוֹת שִׁשּׁוֹן,
עוֹד בְּכִי בְּאַנְיָוִי וּבֵת-הַקּוֹל תִּתְרַעַד:
— הִיא לִיּוֹר בְּנִי, אֵל נָא תִּטְשֵׁנִי לְבִדְדָה...

רבות בקר צפינו באפס אנשים!

הבט:

ואכים בקר הגיחו אלי עגלים!

ושמא אחר המועד?

החלה ספינה בגלים מתנועעת.

סירה בושף צופרה ומשנעת:

אחר המועד!

אחר המועד!

— — — — —

אף לקבות אורן הגחילו:

אל מול בנים שהעפילו

בתחנוני-דמעה מרוד —

מני ערים נשורות.

— — — — —

ובקר אור על פני שדות בקנען.

רִבְשָׁעוֹת טָרָם-שָׁחַר, עַתָּה יַעַל הַשָּׁמֶשׁ
מֵאֶפֶל וּתְהוֹם נִשְׁתָּה,
מִצָּאוֹ לְמֵד-הָאֵן אֶת לִיזָר, הוּא צִיפָרָם,
נֶצֶב עַל סַפּוֹן אֶנְיָה.

נִשְׁדַּת הַנִּקְנִיָּם, לְמֵד-הָאֵן מִסְפָּרָם,
הִתְיַצְּבוּ גַם הַבִּיטוֹ אֶל נֶכַח הַיָּם —
בְּשִׁלּוֹ מוֹל לַהֵב
צָחֹר מִנִּי צָחֹר,
וְהַסֵּב מִכָּלֶם הוּא
בְּגִלְדֵּי הַכַּפּוֹר —
קָרַב לַסַּפּוֹן וְהִדְמִיעַ לֵאמֹר:

— הַגִּידָה נָא, לִיזָר, הַגִּידָה: עַל מָה
וְנִחַתְתָּ אוֹתִי בַּכַּפּוֹר הַשְּׂמָמָה
לְנוֹעַ הַדּוֹרוֹת עַל הַדּוֹרוֹת בְּמִכְשׁוֹל,
בְּנִתּוֹב הַגִּדּוּדִים הַקָּשָׁה מִנִּי שְׂאוֹל?

קָרְנִי הַחֲמָה בְּבָר כָּל תֵּרֶן הַבְּעִירוֹ,
חֹבְלֵי הַסְּפִינָה בְּבָר כָּל חֲבָל הַתּוֹרוֹ,
בְּחַפְזוֹ קוֹנֵדִסִים, בְּבָר חֲפְזוֹ הַפִּירוֹת, —
וְלִיזָר הַשִּׁיב אֶמְרֵיו נִמְקָרוֹת:

— רַבּוֹת בְּבָר צִפִּינוֹ עַל סֶף מוֹל הַשָּׁעַר
בְּקוֹל תַּקְנוּגִים,
בְּדַמְעוֹת שִׁלְצֶשֶׁר;

וְעַד הַיּוֹנִים, לְמַד-הָא מִסְפָּרָם.
סָגְרוּ בְחֶפְזָה אֶת סִפְרֵי הַתְּהִלִּים
וַיֵּצְאוּ לְדַרְכָּם הַרְחוֹקָה
בְּאִשׁוֹן חֲשָׁבְתוֹ שֶׁל הַלֵּיל.

וְהַלֵּילָה יָרַד עַל חוּפּוֹ שֶׁל הַיָּם,
לֵיל מָנוֹת מַחֲרִישׁ וְעֶמֶק,
בְּעֹבֹר לְמַד-הָא בְּבִכְיָה נֶאֱלָמַת
בְּשִׁלְג בְּצַעַד סֶמֶק.

וַיָּבֹכוּ עִמָּהֶם הַשּׁוֹקִים שְׁנֵשְׁמוֹ,
וְסִפִּים עֲזוּבִים שֶׁקָּפְאוּ וְנָדְמוּ.
וְהַקְּשִׁיבֵי הַקֶּשֶׁב בְּשִׁתִּיקָה נֶאֱנַחַת
לִילִיּוֹת עָלֵי גֵג,
צִפְרֻדִּים שְׂבֻנָּחַל,
וּלְטֹאוֹת שֶׁרָבְצוּ בַּחֲגוֹ —
אֵל הַבְּכִי
שֶׁבָכוּ לְמַד-וָיו.

וְהָיוּ כִּי כָלוּ צְדִיקִים לְמַד-וְיִ
לְעֶרְוָה תִּפְלָתָם בְּשִׁדָּה תִּמְוָהב
וְלִשְׁכָּה שִׁיחַ-נֶפֶשׁ
שָׁפָה וְכָבֵד
וַיְבֹנֶה לִילָף
וְהָ בָבָה וְהָ בָבָה
אֵל קִצְוֵי הָעוֹלָם
מִשְׁדָּה אֵל שְׁדָה
לֹא
וְאָדָם
וַיִּמְנֶה מִשְׁכָּבוֹת עֲדָתָם
וַיִּרְאוּ
כִּי הִנֵּה לִיזָר צִיפָרָם אֵינָנו.

למד-ן צדיקים

הנעים צדי-עד, הנמלים שלדור,
חומכי העצים, שואבי המים,
יהודי כל ימות השנה —
נחדו התכנשו באחד הימים,
בידיהם כלי-גולה
ובכר תהלים
וצרורות —
לגוד למקומות החוקים.

ולמד-ן צדיקים אלמי-נפש

נצבו דומיה
בשדה, יענה עליי שמש שוקע,
לשפוך תבלתם
על הדור הנגמ,
על דרכי גודיו עקבות מני דם
לנבח דורות לא-היו-עוד.

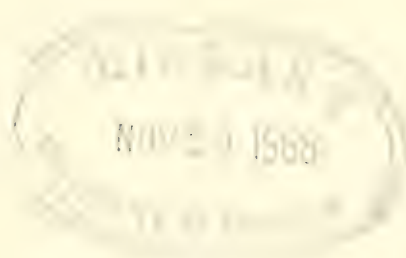

15
5127
5417L31

2 4 4 5 1 2
1 2 5 2 1 2 4

א ר י ה ש מ ר י

ל"ן

שירים על ליזר ציפרס

פואימה

מיידיש א. שלונסקי

הוצאת הקיבוץ הארצי השומר הצעיר

יצחק פולקביץ

ל"ן שירים על ליזר ציפרס

ציורים

הוצאת הקיבוץ הארצי השומר הצעיר

א ר י ה ש מ ר י

ל"ו שירים על ליוז ציפורס

duc

PJ Shamri, Aryeh
5129 Lamed, vav, shirim 'al
S417L39 Lezer Tsipres

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

פריה שמרי

the

שירים על לילי ציפור